

Trepte

Intellanima

TREPTE

Dincolo de mersul lănos al tăcerii,
tentaculele cuvintelor
îmi absorb viața
prin toți porii
și mă abandonează
durerii.

Nedeslușit îmi este chipul lor
Pot doar să le pipăi conturul,
ca un Pygmalion orbit,
pot doar să le așez
în neștire
ca trepte,
spre nu știu care orizont.
Eu niciodată n-am aflat
încotro duc.

- Hei! Suntem aici!

Nu ne lăsa!

E ziua ta de poezie!

Așa îmi strigă în urechi,
în timp ce viața mea
se scurge prin ele
și printre ele,
tăcută,
stingheră,
cu-aripele căzute...